

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **Ch. T. W.**, zastoupené Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem Praha 2, I. P. Pavlova 3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Az 7/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2005 č. j. OAM-157/VL-10-ZA08-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2005 č. j. 8 Az 7/2005 – 24,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2005 č. j. 8 Az 7/2005 – 24 **se z r u š u j e** a věc **se mu v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 2. 2005 č.j. OAM-157/VL-10-ZA08-2005 nebyl žalobkyni (dále i „stěžovatelka“) udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň na ni nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení se jej žalobkyně snažila přesvědčit o tom, že musela svou vlast opustit z obavy před uvězněním policií, protože vyznávala katolickou víru, tyto obavy měly být způsobeny policejní návštěvou v kostele, kde žalobkyně přijímala křest. Žádost žalobkyně o udělení azylu žalovaný posuzoval na pozadí informací vyplývajících zejména ze Zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o svobodě vyznání v Číně za rok 2004 ze dne 15. 9. 2004, z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č.j. 106845/2004-LP ze dne 20. 2. 2004 a z aktuálních informací obsažených v databázi České

tiskové kanceláře. Žalovaný označil výpověď žalobkyně za velmi nevěrohodnou a uvedl, že z obsahu výpovědi je zcela zřejmé, že v souvislosti s vyznáním katolického náboženství neměla kromě popsané události žádné potíže, denně docházela na přípravu předcházející křesťanské obřadu a v kontaktu s jeptiškami jí nikdo nebránil (přestože v obecné rovině uvedla, že policie bránila věřícím v návštěvě kostela), o tom, že by patřila k neoficiální katolické církvi, se vůbec nezmiňovala. V kontextu žalobkyní uvedených skutečností a informací o zemi jejího původu žalovaný dospěl k závěru, že popisovaný incident v kostele je nevěrohodný a pouze smyšlený, rovněž skutečnost, že žalobkyně měla i s rodiči před policií utéct (ačkoliv se jednalo o její křesťanský obřad tj. v žádném případě nebyla součástí davu) a následně se měla skrývat, působí nevěrohodně. Sama žalobkyně navíc uvedla, že o vydání cestovního pasu osobně požádala v roce 2003, proto nelze dovodit, že by o vycestování do zahraničí začala uvažovat až v červenci 2004, kdy měla mít uvedené potíže. Intenzitu jejího náboženského přesvědčení dokresluje fakt, že přestože vlast měla opustit, aby mohla svobodně vyznávat katolickou víru, v České republice dosud nebyla v kostele, protože na to dle svých slov neměla čas. Žalovaný tak na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a), b) zákona o azylu.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 5. 2005 č. j. 8 Az 7/2005 – 24 zamítl žalobu podanou žalobkyní proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a uvedl, že není sporu o tom, že čínská státní moc obecně vystupuje vůči náboženství restriktivně, a ti, kdo se hlásí k neoficiálním církvím, mohou být vystaveni represím. O tom svědčí informace ze zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických ze dne 15. 9. 2004, tyto informace však samočinně věrohodnost tvrzení žalobkyně neprokazují. Dále soud konstatoval, že žalovaný správně poukázal na nevěrohodnost výpovědi žalobkyně, kterou mimo jiné posiluje i skutečnost, že žalobkyně měla opustit svůj domovský stát z obavy před pronásledováním z důvodu vyznávání katolické víry, avšak během svého pobytu v České republice si dosud nenašla čas na návštěvu kostela. Soud měl za to, že žalovaný se vypořádal se všemi skutečnostmi, které žalobkyně uvedla jako důvody pro svou žádost o udělení azylu, a že si k tomu opatřil dostatek podkladů, zejména informací o poměrech v domovském státě žalobkyně. Po přezkoumání věci dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného nebyla podána důvodně, proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka má za to, že soud se nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovatelka uvádí, že ve své vlasti měla problémy se státními orgány, neboť je katolického vyznání a toto náboženství je v Číně zakázáno, během jejího křtu vnikla do kostela policie a začala účastníky mše zatýkat, proto se stěžovatelka obává, že v případě návratu do vlasti bude za svou účast na náboženských aktivitách zatčena a uvězněna. Soud dle názoru stěžovatelky řádně nezkontroloval, zda jsou v jejím případě dány podmínky dle ustanovení § 12 zákona o azylu, když ona byla v Číně pronásledována z důvodu náboženství. Stěžovatelka se také domnívá, že nebylo řádně zdůvodněno, proč skutečnosti, které v žádosti o udělení azylu uvedla, nenaplnějí podmínky citovaného ustanovení zákona o azylu, soud pouze konstatoval závěry, ke kterým došel žalovaný. Rozhodnutí soudu je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i napadený rozsudek, byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení o udělení azylu, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatelka sice byla během pohovoru schopna více či méně správně odpovédět na některé otázky týkající se katolické víry, nebyla však schopna uvést úvodní slova modlitby Otče náš, po výzvě, aby tak učinila, vytáhla papírek, na němž měla poznámky. Dle názoru žalovaného se jedná o naprosto základní motlitbu, kterou by musela osoba připravující se, dle svých vlastních slov poměrně intenzivně, na křest znát. Žalovaný se domnívá, že problémy stěžovatelky v souvislosti s příslušností ke katolické konfesi ve vlasti vyznívají jednak poněkud nevěrohodně a také nedosahovaly takové intenzity, opakovanosti a soustavnosti, aby je bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout a nepřiznat jí odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

V kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka má za to, že v rozsudku soudu nebylo řádně zdůvodněno, proč skutečnosti, které uvedla v žádosti o udělení azylu nenaplňují podmínky ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, soud pouze konstatoval závěry, ke kterým došel žalovaný, a proto považuje rozsudek soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumá soud v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Z předloženého soudního spisu ve věci plyne, že stěžovatelka v žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného namítala, že žalovaný nesprávně posoudil jí uváděné důvody žádosti o azyl, že z její výpovědi je zřejmé, že je praktikující katoličkou, že se nemůže vrátit do vlasti, kde jí hrozí pronásledování a uvěznění, že je třeba zkoumat, zda u ní nejsou dány důvody dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Z napadeného rozsudku Městského soudu v Praze však není zřejmé, nakolik se soud s citovaným žalobním bodem vypořádal. Soud sice v rekapitulační části odůvodnění rozsudku podrobně cituje skutkové a právní zjištění žalovaného vztahující se k ustanovení § 12 zákona o azylu, sám k nim však dostatečně nezaujímá stanovisko, když pouze konstatuje, že „žalovaný správně poukázal na nevěrohodnost výpovědi žalobkyně, kterou mj. posiluje i skutečnost, že žalobkyně měla opustit svůj domovský stát z obavy před pronásledováním z důvodu vyznávání katolické víry, avšak během svého pobytu v České republice si dosud nenašla čas na návštěvu kostela“. Podrobné posouzení skutečností uváděných stěžovatelkou v rámci správního řízení o udělení azylu ve vztahu k ustanovení § 12 zákona o azylu, případně podrobnější posouzení závěru žalovaného, že výpověď stěžovatelky je velmi nevěrohodná, napadené rozhodnutí soudu neobsahuje. Jelikož hodnocení Městského soudu v Praze, zda žalovaný řádně zkoumal, zjišťoval skutkový stav a správně posuzoval důvody stěžovatelky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, v odůvodnění rozsudku není dostatečné, soud se nevypořádal řádně se všemi žalobními námitkami, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud tak shledal oprávněným důvod podané kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Vzhledem k nepřekoumatelnosti napadeného rozsudku se Nejvyšší správní soud již nezabýval dalšími důvody podané kasační stížnosti [ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.], neboť z podstaty nepřekoumatelnosti rozhodnutí plyne, že usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek lze jen ve vztahu k rozhodnutí, které je přezkumu schopné a tedy není zatíženo vadou, která jej činí nepřekoumatelným.

Z důvodů v tomto rozhodnutí uvedených Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. V dalším řízení se soud vypořádá se všemi žalobními námitkami stěžovatelky, zejména pak s namítaným pochybením žalovaného spočívajícím v nesprávném posouzení stěžovatelkou uváděných důvodů pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, přičemž je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve smyslu ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s.

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

